

Sygn. akt III AUa 593/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Jolanta Pietrzak
Sędziowie	SSA Gabriela Pietrzyk - Cyrbus SSO del. Anna Petri (spr.)
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016r. w Katowicach

sprawy z odwołania S. W. (S. W.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o składki

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach z dnia 3 lutego 2016r. sygn. akt X U 1738/15

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

/-/SSA G.Pietrzyk-Cyrbus /-/SSA J.Pietrzak /-/SSO del. A.Petri Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 593/16

UZASADNIENIE

Ubezpieczony S. W. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 17 września 2015r. ustalającej,

że jest dłużnikiem organu rentowego z tytułu nieopłaconych składek ubezpieczeniowych za okres od marca 2013r. do stycznia 2015r., a wysokość zadłużenia wraz z należnymi odsetkami za zwłokę, naliczonymi na dzień wydania decyzji, wynosi łącznie 17.235,99 zł, w tym z tytułu składek na:

- ubezpieczenie społeczne - 3.207,58 zł i odsetek za zwłokę od nich - 431 zł,

- ubezpieczenie zdrowotne - 12.021,41 zł i odsetek za zwłokę od nich - 1.576 zł.

Ubezpieczony domagał się zawieszenia niniejszego postępowania do czasu zakończenia postępowania prowadzonego przez słowacki organ rentowy w sprawie ustalenia właściwego ustawodawstwa. Od niekorzystnej dla niego decyzji tego organu ustalającej,

że nie podlegał w spornym okresie ubezpieczeniom z tytułu umowy o pracę zawartej na terenie Słowacji odwołał się do Sądu i oczekuje na rozstrzygnięcie.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. Sprzeciwił się wnioskowi ubezpieczonego o zawieszenie postępowania. Wskazał, iż ustalenie podlegania

przez ubezpieczonego ustawodawstwu polskiemu wynika z informacji słowackiej instytucji ubezpieczeniowej na temat marginalnego charakteru pracy świadczonej przez ubezpieczonego na terenie Słowacji.

Wyrokiem z dnia 3 lutego 2016r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach zmienił zaskarżoną decyzję i uznał ją za przedwczesną.

Sąd I instancji ustalił, że od 12 lutego 2013r. ubezpieczony prowadzi działalność gospodarczą w Polsce. Na podstawie umowy o pracę zawartej z firmą (...) w C.,

na terenie Słowacji od 3 września 2014r. miał wykonywać pracę w wymiarze 10 godzin miesięcznie za wynagrodzeniem 40 euro. Dnia 22 września 2014r. ubezpieczony wystąpił

do organu rentowego z wnioskiem o ustalenie właściwego ustawodawstwa. Pismem z 1 października 2014r. organ rentowy ustalił jako właściwe ustawodawstwo słowackie z uwagi na wykonywanie przez ubezpieczonego pracy na terenie Słowacji. W dniu

13 listopada 2014r. do organu rentowego wpłynęło pismo, w którym instytucja słowacka poinformowała go, że nie zgadza się z ustalonym słowackim ustawodawstwem, bowiem praca wykonywana przez ubezpieczonego na terenie Słowacji miała charakter marginalny.

W związku z powyższym, organ rentowy uznał, że z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej ubezpieczony powinien podlegać ustawodawstwu polskiemu. Wobec poinformowania organu rentowego przez ubezpieczonego, że decyzja słowackiej instytucji ubezpieczeniowej jest nieprawomocna, organ rentowy zwrócił się do niej o potwierdzenie tej okoliczności. Pismem z dnia 12 października 2015r. organ rentowy zawiadomił ubezpieczonego, że termin załatwienia sprawy ulega przesunięciu do 31 grudnia 2015r.,

do kiedy to słowacka instytucja ubezpieczeniowa udzieli odpowiedzi na pytanie

o prawomocność jej decyzji. Na rozprawie w dniu 3 lutego 2016r., ubezpieczony przedstawił Sądowi do wglądu skierowane do niego zawiadomienie z 31 grudnia 2015r. o tym, że termin wydania decyzji zostaje przesunięty do 31 marca 2016r. z uwagi na nieuprawomocnienie się decyzji słowackiej instytucji ubezpieczeniowej.

W ocenie Sądu I instancji, zaskarżona decyzja organu rentowego jest przedwczesna. Organ rentowy był bowiem zobligowany do zapoznania się z prawomocną decyzją słowackiej instytucji ubezpieczeniowej, by dopiero po jej wydaniu wydać decyzję o podleganiu

przez odwołującego ubezpieczeniu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej i ustalić zadłużenie wraz z należnymi odsetkami za zwłokę, z uwagi na to, że składki z tytułu działalności gospodarczej nie były opłacone.

Sąd Okręgowy podkreślił, że przy ustalaniu ustawodawstwa właściwego dla osób pracujących na terytorium kilku państw pomija się pracę o charakterze marginalnym. Zdaniem tego Sądu, zasada ta odnosi się do wykonywania pracy na terytorium kilku państw. Praca o charakterze marginalnym, to praca zajmująca mniej, niż 5% regularnego czasu pracy pracownika lub przynosząca mniej, niż 5% jego całkowitego wynagrodzenia.

Przepis art. 14 ust. 5b rozporządzenia wykonawczego numer 987/2009 z 16 września

2009r., dotyczącego wykonywania rozporządzenia numer 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, nakazuje pomijać pracę marginalną przy ustalaniu ustawodawstwa właściwego dla osób pracujących na

terytorium kilku państw. W ocenie Sądu I instancji, takie okoliczności, jak wykonywanie przez odwołującego pracy marginalnej na terenie Słowacji, nie miałyby istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii, czy odwołujący jest zobowiązany opłacać w Polsce składki z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

Ponieważ przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie pozwalają Sądowi I instancji na uchylenie zaskarżonej decyzji, dlatego też Sąd ten dokonał jej zmiany, uznając ją za przedwczesną, po myśli art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł organ rentowy.

Apelujący zaskarżył wyrok w całości, wnosząc o jego zmianę i orzeczenie co do istoty sprawy albo o uchylenie go i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Apelujący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów:

- prawa materialnego - art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez jego niezastosowanie,

- prawa procesowego - art. 233 k.p.c., mające istotny wpływ na wynik postępowania, poprzez nie orzeczenie co do istoty sprawy; Sąd I instancji, zmieniając zaskarżoną decyzję, winien był orzec co do istoty sprawy albo oddalić odwołanie, a nie skorzystał z tych możliwości,

- prawa procesowego - art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c., mające istotny wpływ na wynik postępowania, poprzez jego niezastosowanie i nie zawieszenie postępowania na czas rozstrzygnięcia sprawy przed słowacką instytucją ubezpieczeniową, a następnie orzeczenie co do istoty sprawy.

Zdaniem apelującego, skoro słowacka instytucja ubezpieczeniowa poinformowała go, że termin wydania decyzji w przedmiocie zatrudnienia ubezpieczonego na terenie Słowacji został przesunięty na 31 marca 2016r., przeto należało zawiesić postępowanie do czasu jej wydania i uprawomocnienia, a następnie orzec co do istoty sprawy z uwzględnieniem umowy o pracę świadczonej na terenie Słowacji.

Ponadto, w ocenie organu rentowego, wyrok Sądu I instancji jest wadliwy, gdyż nie jest on przewidziany przez przepisy k.p.c. Zmieniając zaskarżoną decyzję, Sąd mógł orzec co do istoty sprawy lub oddalić odwołanie. Nie miał natomiast podstaw, by orzec o uznaniu decyzji za przedwczesną.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zmierzająca do zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia odwołania zasługuje na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy uznaje za własne ustalenia poczynione przez Sąd I instancji, lecz nie podziela dokonanej na ich podstawie oceny prawnej zasadności odwołania ubezpieczonego.

Na wstępie należy zauważyć, iż podstawę rozstrzygnięcia winny stanowić w pierwszej kolejności pominięte przez Sąd Okręgowy przepisy odnoszące się do przedmiotu zaskarżonej decyzji, którym było ustalenie zaległości składkowych ubezpieczonego. Stosownie do art. 46 i 47 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016r., poz. 963), z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej ubezpieczony powinien był w spornym okresie deklorować, obliczać i odprowadzać na określonych tam zasadach należne składki na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe i zdrowotne. Okoliczność faktycznego prowadzenia przez ubezpieczonego

w spornym okresie od marca 2013r. do stycznia 2015r. działalności gospodarczej, nie była kwestionowana. Z rozliczenia sporządzonego przez organ rentowy wynika, iż w tym czasie wysokość jego zadłużenia, wynikająca z owej działalności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, pokrywa się z kwotami ujętymi w zaskarżonej decyzji. Odwołujący nigdy nie twierdził, ani też nie wykazał, by uregulował jakiejkolwiek zaległości składkowe uwzględnione w rozliczeniu. Jego zarzuty sprowadzały się wyłącznie do zaprzeczenia temu, by z tytułu prowadzonej działalności podlegał ubezpieczeniom w okresie od 3 września 2014r. do stycznia 2015r., kiedy świadczył pracę najemną na Słowacji. Wbrew stanowisku Sądu I instancji, wydanie zaskarżonej decyzji przy założeniu, że podlegał wówczas ustawodawstwu polskiemu, nie było przedwczesne.

Istotne dla ustalenia właściwego ustawodawstwa okoliczności faktyczne były bezsporne i w zasadniczej części zostały wskazane przez Sąd Okręgowy, który z uwagi na transgraniczny charakter ubezpieczenia społecznego ubezpieczonego, trafnie powołał się na przepisy wspólnotowej koordynacji, tj. rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L 2004, Nr 166, poz. 1), zwane dalej rozporządzeniem podstawowym oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r., dotyczące wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L 2009, Nr 284, poz.1), zwane dalej rozporządzeniem wykonawczym.

Zgodnie z treścią art. 11 ust. 3a rozporządzenia podstawowego, osoba wykonująca w państwie członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego. Z mocy art. 13 ust. 3 tego rozporządzenia osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną.

Stosownie do pominiętego przez Sąd I instancji art. 16 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania. Wówczas, na podstawie art. 16 ust. 2 tego rozporządzenia, wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 i art. 14 rozporządzenia podstawowego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. W myśl art. 16 ust. 3 rozporządzenia nr 987/2009, tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, o ile żadna z zainteresowanych instytucji nie poinformuje instytucji miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii.

Uwadze Sądu I instancji uszło, iż organ rentowy w pełni zachował powyższą procedurę, co potwierdza dokumentacja zawarta w jego aktach. Dnia 1 października 2014r. poinformował zarówno ubezpieczonego, jak i słowacką instytucję ubezpieczeniową

o tymczasowym ustaleniu zastosowania wobec niego ustawodawstwa słowackiego

od 3 września 2014r. do 2 września 2015r. W odpowiedzi, pismem z dnia 31 października 2014r., słowacka instytucja ubezpieczeniowa wskazała, iż nie akceptuje tego ustalenia

z uwagi na fakt, iż praca ubezpieczonego na terenie Słowacji dla firmy (...)

ma charakter marginalny, skoro trwa 10 godzin miesięcznie i przysługuje za nią 40 euro.

Ów terminowy sprzeciw instytucji słowackiej sprawił, iż tymczasowe ustalenie ustawodawstwa polskiego przez organ rentowy nie stało się ostateczne. Tej sekwencji zdarzeń ubezpieczony nie dostrzegł, przyjmując mylnie, iż inicjatorem ustalenia marginalnego charakteru jego pracy na Słowacji był organ rentowy, podczas, gdy była nim słowacka instytucja ubezpieczeniowa.

W tych okolicznościach, organ rentowy był zobligowany do tego, by ponownie ustalić ustawodawstwo mające zastosowanie wobec ubezpieczonego, jakim tym razem mogło być wyłącznie ustawodawstwo polskie. Znalazło to potwierdzenie w skierowanym do ubezpieczonego, mającym charakter decyzji, piśmie organu rentowego z dnia 2 marca 2015r., w którym wskazano, iż z uwagi na marginalny charakter jego pracy na Słowacji, wynikający ze sprzeciwu tamtejszej instytucji ubezpieczeniowej, ta jego praca nie będzie brana pod uwagę przy określaniu ustawodawstwa właściwego, więc od 3 września 2014r. ma do niego zastosowanie ustawodawstwo polskie. Jednocześnie organ rentowy anulował swe pismo z dnia 1 października 2014r. o ustaleniu ustawodawstwa słowackiego. O ostatecznym ustaleniu dla ubezpieczonego ustawodawstwa polskiego organ rentowy powiadomił też pismem z dnia 2 marca 2015r. słowacką instytucję ubezpieczeniową. Ustalenie to nie miało przy tym charakteru dowolnego, lecz wynikało z wiążącego sprzeciwu słowackiej instytucji ubezpieczeniowej wobec tymczasowego ustalenia przez organ rentowy zastosowania ustawodawstwa słowackiego.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż zachowanie w niniejszej sprawie trybu ustalenia ustawodawstwa właściwego, przewidzianego w art. 16 ust. 1 do 3 rozporządzenia nr 987/2009, z negatywnym dla ubezpieczonego wynikiem sprawiało, iż ostateczne ustalenie przez polski organ rentowy ustawodawstwa słowackiego było prawnie niedopuszczalne. Uzasadniony i terminowy sprzeciw słowackiej instytucji ubezpieczeniowej wobec możliwości podlegania przez niego ustawodawstwu słowackiemu i wskazanie na podleganie przez niego ustawodawstwu polskiemu, zrodził konieczność potwierdzenia tego faktu przez organ rentowy. Takie ostateczne ustalenie tego ustawodawstwa dało wystarczające podstawy do wydania zaskarżonej decyzji, stwierdzającej istnienie niekwestionowanych przez ubezpieczonego zaległości składkowych.

Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem prezentowanym przez Sąd I instancji, zgodnie z którym jakiegokolwiek znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy może mieć nieuprawomocnienie się decyzji słowackiej instytucji ubezpieczeniowej z dnia 26 marca 2015r., wskazującej na to, iż jako pracownik firmy (...), nie został objęty obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym, obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym oraz obowiązkowym ubezpieczeniem na wypadek utraty pracy, począwszy od 3 września 2014r. Skoro jednak okoliczność ta zadecydowała o treści zaskarżonego wyroku, to Sąd ten winien powołać się na jej tłumaczenie, które tymczasem zostało złożone dopiero w toku postępowania apelacyjnego (k. 34-35). Brak bowiem podstaw do czynienia jakichkolwiek ustaleń w oparciu o dokument sporządzony w języku, który nie jest językiem urzędowym organu orzekającego.

Najistotniejszy jest przy tym fakt, iż omawiana decyzja nie mogła mieć wpływu na ocenę zasadności zaskarżonej decyzji. Wobec wyczerpania przez organ rentowy opisanej wyżej procedury ustalania właściwego ustawodawstwa, decyzja słowackiej instytucji ubezpieczeniowej miała charakter następczy i nie mogła już wpłynąć na prawidłowość ustalenia na tym etapie przez organ rentowy podlegania przez ubezpieczonego ustawodawstwu polskiemu. Jego naturalną konsekwencją było w tej sytuacji ustalenie zaskarżoną decyzją zaległości składkowych ubezpieczonego z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

Tym bardziej, żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy nie mogła mieć okoliczność uprawomocnienia się decyzji słowackiej instytucji ubezpieczeniowej o wyłączeniu ubezpieczonego z ubezpieczeń na Słowacji, z uwagi na marginalny charakter jego pracy, a także fakt, iż organ rentowy podjął próbę ustalenia tej okoliczności. Zaakcentować przy tym wypada, iż pomimo, że ubezpieczony winien wykazać, iż zaskarżył tę decyzję, wbrew wymogom przewidzianym w art. 232 k.p.c., nie przedłożył żadnego dowodu, który mógłby to potwierdzać, poprzestając na swych gołosłownych twierdzeniach, które niesłusznie stanowiły podstawę rozstrzygnięcia. Teoretyczna zmiana stanowiska słowackiej instytucji ubezpieczeniowej w spornym zakresie nie dawała podstaw do uznania zaskarżonej decyzji za przedwczesną. Może ona w przyszłości stanowić podstawę wznowienia postępowania przed organem rentowym w oparciu o nowe okoliczności.

Wbrew błędnym założeniom organu orzekającego, ustalając ostatecznie ustawodawstwo polskie, organ rentowy był do tego zobligowany wobec katerycznego

i terminowego sprzeciwu słowackiej instytucji ubezpieczeniowej z dnia 31 października 2014r. w odniesieniu do tymczasowego ustalenia przez niego podlegania

przez ubezpieczonego ustawodawstwu słowackiemu, którego słuszność została potem potwierdzona omówioną decyzją słowackiej instytucji ubezpieczeniowej z dnia 26 marca 2015r., wyłączając go z tamtejszych ubezpieczeń. Stanowisko tej instytucji było przy tym wiążące zarówno dla organu rentowego, jak i organu orzekającego. Niedopuszczalne było podważanie go przez nieuprawnione do tego organy innego państwa członkowskiego, w którym praca najemna nie miała być wykonywana. Do oceny pracy najemnej, jaka miała być realizowana przez ubezpieczonego na terenie Słowacji uprawniona była wyłącznie słowacka instytucja ubezpieczeniowa, a przyjęcie przeciwnych wniosków przez organy innego państwa członkowskiego, byłoby wykluczone. Takie samo stanowisko zajął

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 czerwca 2013r. (II UK 333/12,

OSNP 2014/3/47). Wynika z niego, iż nie jest dopuszczalna ocena stosunku prawnego, stanowiącego tytułu ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim

przez instytucję miejsca zamieszkania osoby wnoszącej o ustalenie właściwego ustawodawstwa. Stwierdzenia spełnienia warunków ubezpieczenia społecznego w systemie prawnym państwa wykonywania pracy, podlegających koordynacji na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/04 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego dokonują bowiem jedynie organy właściwe do stosowania tego prawa (tak też uchwała Sądu Najwyższego z 18 marca 2010r., II UZP 2/10, OSNP 2010 nr 17-18, poz. 216 i wyroki z dnia 6 września 2011r.,

I UK 84/11 i z 23 listopada 2012r., II UK 103/12). Skoro zatem słowacka instytucja ubezpieczeniowa wykluczyła podleganie przez ubezpieczonego ubezpieczeniom na Słowacji z tytułu realizowanego przez niego od 3 września 2014r. stosunku pracy ze spółką (...), przeto organ rentowy był zobligowany do ustalenia dla niego ustawodawstwa polskiego.

Dla podważanie stanowiska prezentowanego przez Sąd I instancji należy dodatkowo powołać się na aktualne orzecznictwo sądowe, odnoszące się do tej problematyki,

w tym między innymi na pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z 21 stycznia 2016r. (III UK 61/15, Lex nr 1977828) i postanowieniu tego Sądu z dnia 6 września 2016r.

(I UZ 13/16), który tutejszy Sąd w pełni podziela, przychylając się w pełni do szczegółowej argumentacji zawartej w motywach tych rozstrzygnięć. Jak z nich wynika, wymóg wyczerpania przez instytucje ubezpieczeniowe dwóch państw członkowskich, w jakich ubezpieczony wykonuje pracę rodzącą obowiązek ubezpieczenia procedury przewidzianej powołanymi regulacjami, istnieje jedynie wówczas, gdy instytucje te mają wątpliwości

co do tego, które ustawodawstwo jest właściwe. Tylko wtedy konieczne jest wydanie

w tym przedmiocie decyzji tymczasowej. W przeciwnym razie, jest to bowiem bezprzedmiotowe. Jak wskazał Sąd Najwyższy w motywach cytowanego rozstrzygnięcia, wobec braku takich wątpliwości, organ rentowy nie ma obowiązku wydania decyzji korzystnej dla wnioskodawcy potwierdzającej podleganie ubezpieczeniu w innym państwie członkowskim. Jak trafnie podniósł apelujący, po jednoznacznym sprzeciwie słowackiej instytucji ubezpieczeniowej wobec ustalenia podlegania przez ubezpieczonego od 3 września 2014r. słowackiemu ustawodawstwu, dalsza odmowa przez organ rentowy ustalenia

dla ubezpieczonego ustawodawstwa polskiego byłaby całkowicie pozbawiona podstaw prawnych. Wbrew założeniom organu orzekającego, organ rentowy miał zatem podstawy

do ustalenia zaległości składkowych ubezpieczonego w całym okresie objętym zaskarżoną decyzją.

Na koniec należy zgodzić się z zarzutem apelującego, iż treść sentencji zaskarżonego rozstrzygnięcia nie jest przewidziana przepisami procedury cywilnej. Zgodnie z brzmieniem art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. w sprawie o ustalenie zaległości składkowych, Sąd I instancji miał jedynie możliwość zmiany zaskarżonej decyzji i orzeczenia co do istoty sprawy lub oddalenia odwołania. Niewątpliwie „uznanie decyzji za przedwczesną” nie stanowi orzeczenia co do istoty sprawy.

Mając powyższe na względzie, na mocy art. 386 § 1 k.p.c., należało zmienić zaskarżony wyrok i oddalić odwołanie ubezpieczonego.

/-/SSA G.Pietrzyk-Cyrbus /-/SSA J.Pietrzak /-/SSO del. A.Petri Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR